

Arrest

nr. 337 882 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2025 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Servische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 10 maart 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Servië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij Servië heeft verlaten omdat zij bij haar partner, die in België werkt, wilt zijn en omdat haar ouders gekant zijn tegen hun relatie waardoor zij in geval van terugkeer naar Servië nergens naartoe kan.

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen omtrent de problemen met haar ouders. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terdege:

“ U legt gedurende uw persoonlijk onderhoud verschillende verklaringen af over de problemen. Zo geeft u initieel aan dat uw ouders tegen uw relatie waren, dat ze u te jong vonden om te trouwen en dat ze kwaad werden toen u ze een maand voor uw verloving hoorden dat u een relatie had. U voegt toe dat er vanaf dan vaak ruzies waren, maar dat u thuis bleef wonen omdat ze niet dachten dat u effectief met hem zou huwen (CGVS, p. 4, 8). Later geeft u echter aan dat uw ouders aanwezig waren op jullie verlovingsfeest en dat ze pas nadien kwaad werden nadat ze hoorden dat jullie van plan waren om in België te gaan wonen (CGVS, p. 9-10). Ook geeft u initieel aan dat er enkel een huwelijksfeest was en geen verlovingsfeest, maar nadat u geconfronteerd werd met een foto die op facebook verscheen, gaf u aan dat er zowel een verlovingsfeest als huwelijksfeest is geweest (CGVS, p. 7, 9; zie map ‘Landeninformatie’).

• Uit de facebookprofielen van u en uw vader kan niet afgeleid worden dat uw vader problemen met uw huwelijk zou hebben of dat hij geen contact met u wenst. Uw vader liket namelijk geregeld foto's van u en uw partner; bijvoorbeeld een foto van u en uw partner op datum van 11/11/2024 en een huwelijksfoto die gepost werd op 31/08/2024 én hij post een foto van hemzelf, uw moeder en u tijdens uw verlovingsfeest die gepost werd op 16/09/2024 (CGVS, p. 9-10; zie map ‘Landeninformatie’). Zelf liken jullie ook foto's van op zijn profiel, bijvoorbeeld de foto van tijdens het verlovingsfeest. Indien uw ouders werkelijk gekant zijn tegen uw huwelijk, is het uiterst bevreemdend dat ze dan wel uw huwelijksfoto liken. Geconfronteerd hiermee geeft u enkel aan dat uw ouders niet zo handig zijn met facebook, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 10).”

De ongeloofwaardigheid van de beweerde met haar ouders wordt versterkt door het gegeven dat verzoekster pas op 21 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend terwijl zij reeds eind augustus 2024 in België is. Zoals in de bestreden beslissing te lezen valt, biedt haar uitleg als zou zij niets over de procedure weten en haar echtgenoot met die zaken bezig was, geen afdoende verklaring voor haar nalaten hiervan. Een dergelijk laattijdig verzoek is niet in overeenstemming te brengen met en getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift geheel niet in op voorgaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Deze motieven worden door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Vermits geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen, is haar betoog dat zij geen beroep kan doen op bescherming van de Servische autoriteiten niet dienend.

De vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen volstaat tevens om de overige motieven in de bestreden beslissing en haar kritiek daarop niet verder te onderzoeken en te bespreken.

4. Verder blijkt uit niets dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

6. Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is in casu niet dienstig en doet geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van haar beschermingsverzoek. Het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er overigens niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat het beschermingsverzoek van verzoekster kennelijk ongegrond wordt verklaard. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 31 oktober 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster volhardt erin dat zij problemen ondervindt met haar familie en dat zij hiervoor geen aanspraak kan maken op bescherming vanwege “de binnenlandse autoriteiten”. In de mate dat verweerder en de Raad zouden menen dat dit wel het geval is, vormt een beroep op deze autoriteiten alleszins “geen oplossing”, reden waarom verzoekster “haar vordering handhaaft”. ”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

Verzoekster volhardt ter zitting in de problemen die zij ondervindt met haar familie en herhaalt eerder afgelegde verklaringen waar zij voorhoudt dat zij hiervoor geen aanspraak kan maken op bescherming van de Servische autoriteiten. In punt 3 van voormelde beschikking wordt hierop geantwoord en wordt besloten dat de door verzoekster voorgehouden problemen met haar ouders ongeloofwaardig zijn; een onderzoek naar de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is in deze derhalve irrelevant. Door louter te volharden in haar relaas, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO